

מסורת הש"ס

(א) חולין דף קי., (ב) ז'ל שמירות,
 (ג) לדחן שלוחו. רש"ז, (ד) שייד
 (ה) ווער' מוס' יצמות ג.
 (ו) לפנינו
 (ז) נסם לא ממלא כלל
 (ח) ליליתא, (ו) נסם לא ממלא כלל
 (ט) אופשר דז'ל בגדי הנשה זה:
 כמובות נו. ד"ה אמר
 ומוס' חולין קי. ד"ה איכא,

הגהות הב"ח

(א) במשנה נשברה לקרסור
הרכינה ומיצת הרי הוא של
מוכר וחייב להטות לו
שלוש טיפין והחנוני אינו חייב
להטות לו שלש: (ב) רש"י
ד"ה אסור וכו' סעל ליום
צימזת הגורן: (ג) ד"ה לך ויפה
וכו' קת ומסין (לקנות) חז"מ
ו"נב נ"ל לנקות: (ד) ד"ה עד
שלא וכו' וטעם כדפרישיית
התם: (ה) וכו' ד"ה מי וכו'
ינו של רב היאך קאמר:

מוסף תוספות

א. במכוש כל שהוא. שם.
ב. לפיכך החסידות כדון חייב
בשמירת החבירות כדון שומר
שכר. שם. ג. ענין גניבה
וראבדה. ואשמעין דאע"פ
שלא מיישו לו שהם נותנים
לו שכר על שמירת החבית
אלא על המבדה הרי הוא
נעשה שומר שכר. שם.
ד. ואין יתכן וכו' שהיה חי
עד רבא, והלא ביום שמת רב
היהודיה שהיה תלמידו שר כ'
גולד רבא. מוס' מולין ק"ב.

פי' רשב"ם העקרי

[illegible]

ה'לוקח ממנו ה"מ בשישנו בש' המדות במוכרין עד שלא נתמלא מ"יירי הא מ"בע"א לן לעיל [פ"ה] או עד שימשוך או יגביה כדאמ' בסלע ואמאי הא מדה ללוקח מוקמינן למתני דהא סתמא ק

בכל הדפסים השמיטו צטט
פי' אחר כמ"ט דף פ"ט
במקומות הנ"ל גם את פי
כ"ו הוי"ח צט' ד"ס צהק

ולגורן ופה: שכרו סלע בכל יום ששכסלע היה יכול להשכיר עצמו אבל בשביל הקדמת המעות אחיל גביה: **אסור.** משום דמיחוי כי אגר בעטור לי שנותן לו זה הפועל סלע (ו) צימות הגורן בשביל דינר שנתן לו צבינסן והמחנן לו עד עכשיו: **אבל אם שכרו מהיום.** מזה יום במאה דינר ונתן לו שכרו עכשיו ולגורן ופה:

לדינרין ליום כיון שמתוהו היום ששכרו
 עושה עמו מותר שכל פעולה המאה
 ימים כיום אחד ארוך דמיין ולא הוי
 אגרא נטר לי שהרי מיד התחיל
 בפעולתו וכמו שהתחיל בפעולה ימי
 הגורן דמי. והא הכא דכי כור בשלשים
 סאה בטלע עשה הוא ששרי אסור לתת לו
 דינר ליום וכל קאלמי לזה תמנא עד
 ימות הגורן איני שוכרך במאה דינר
 וספא' הכי קטני מותר וחיב להשלם
 וקשיא להני דאמרי ראשון ראשון קנה
 וההשאר לא קנה ויבין שזה לא קנה
 אלאמאי מותר אבי כיון דיכול לחזור לו דכל
 יום ויום חשוב ט מכירה בפני עצמה
 הוי גמא אגרא נטר לי לענין ימות הגורן
 שהרי צינן נתן לו שטר ימות הגורן
 ואינהו לא חיילי עד שזיגע ימות הגורן:
ותסבירא. דליהוי אסור וכי זלוזלי
 בשבכירות מי אסור בתמיה וספא' היכא
 דהקדים לו הדינר מייסן ולא עשה
 עמו עד לגורן מדאורייתא שרי דלא
 דמי לא להלוואה ולא למקח וממכר
 דלית ביה אולאה וציטול מקח דהתם
 ודאי כי מחיל גביה מכדי שוין בשביל

הקדמת המעות נמלא שנות לו יותר
מכדי הדמים שקבל אבל שכר טרחו
של אדם ליכא אגר טור לי דדרך פועל
השכיר עצמו בכל שהוא כשאין לו
מנוחה ויכל וכל מה שמקבל הפועל מבעל
המעות ריוח הוא אללו והלך הך סיפא
ליכא דר רבית כלל והיינו דקפריך
מ"ש רישא ומ"ש סיפא כיון דלולוי
בשכירות שרי רישא אמאי אסור
ליהנות ממנו: ומשי רישא. חומר
בעלמא הוא דכיון דלא קעביד בזהיה
מלאכה עד שיבא הגורן והוא כבר
נתן המעות מקודם מחזי רבית:
ומתמיהין משום דהשג כל שהוא. מן
הפספס קנה כל השאר המחזור

בזקרקע ואמאי מי קני האי בזמשי
ויהחוק בקרקע לקנות פשטן הממוצר בה
מהני לפשטן ואע"ג דלא זצין ליה ארר
לקטן מן הפשטן עצמו קאת וימייפה
קני' וה"נ אס לקט מן הפשטן קאת
ויה"ה לפירות אלא אגב דבעי לאורוי
המורה. ובמדה שאניה של שניהם מוקי
ומשנתמלאת הוי כליו של לוקח ומייר
מבעל הבית ומוכר לאחרים ומרוח: ג'
דראשון קנה. וקא משמע לן דלא אמר
ממנה שלם טיפין ללוקח: ומוי"ט. שנת
לו שלם טיפין. לאחר עירוי השמן ור
אדוקיקורו להטיף דליין לו פנאי: ר'
דביתנא לעיל אס היתה מדה של אר
סתמא קתני אפילו במדה שיש לה ש
אס תמאל לומר דברשות לוקח מיירי
של מוכר ברשות לוקח קנה לוקח
לעילי בצרייתא [פא]. וטעמא דפרישית
אינו שם וקא משמע לן דאיין שלוחא
בלוקח הלוקח ממנו: סיפא. שהסרס
הבי' ים נצרה נצרה לפרסור דר
כלומר היש כאן בצרץ לשלם תנא
מדות ממאה אס הרכינה בעל הבית ל

דבכל עניני קנה מוכר כל זמן שלא נתמלאת המדה ו
מדה דמוכר היא, ואמאי קנה לוקח דמאני אפי' בסק
 [פד:] מדד [והניח] ע"ג סימטא לא קנה וכו' ש שהיה
 ס הכלי חשוב בהסקת רשות או לא ולא איפשיטא וכו'
 מדה כו' בד"א צמדה שאינה של שניהם אבל אם היתה
 מדידה אחד ההיא היבא ליתיה לא קני שהיה עשוי
 מזה של אחד מוכר ר"ל ויבא לא דמינו מזה

[illegible]

צ"ד ד"ה ת"ר אין עושין את המחק
י"י זה העמוד יש פרישות נכריות כו
א' וכדמוכח מתוס' רי"ד שמציא פי'
מציא את הפי' הזה בשם הרשב"ס

לך ויפה לך קרקע בל ע
בקרקע ע"י יפוי דה
לך להיות כחארכ לעני
המוכר יין ושמן לחבירו

ההנחות הימנו "אבל אם
ולגלגורן יפה סלע מותר
מוכר בסלע אני מוכר
קמא קמא מיפסק
מדינר ליום ולגלגורן
אגר נטר לי הוא
לי בשכירות מי אסיר
סיפא רישא דלא
מיחזי כי אגר נטר
מיחזי כי אגר נטר
מיה מוכר בפרהו

שום דתלש כל שהוא
במאי עסקינן דאכל
כל שהוא וקני דכל
מוכר יין ושמן לחבירו
עד שלא נתמלאת
לאת המדה ללוקח
יהוה נשברה החבית
להטוף לו שלש טיפין
א של מוכר ויהחנוני
טיפין רבי יהודה אומר
צמור: **גמ'** הא מדה
קח עד שלא נתמלאת
קח היא ואלא מדה
ה ללוקח מדה דמוכר
ת סרסור והא מוקדנתי
יניהם נשברה החבית
דרישא לאו בסרסור
סרסור סיפא "בסרסור
הרי הוא של מוכר:
אשכחיה לועירי אמר
יהי רב מדות אחוייה
א"ל מאי קא קשיא
ת הרי הוא של מוכר
והתנן

לְךָ ויפֶה לְךָ קִרְקַע כֹּל שֶׁפֶה
הַמְמוּזָר לִקְרַקַּע הִרִי הוּא כֶּקֶּ
קִיטֶטֶת הַפֶּשֶׁטֶן מִקְאֵמוֹ יִכּוֹל
יֵינִן בְּחֻזְקַת הַבְּחִים (לְעֵיל דף
לִקְנוֹת כֹּל מִה שֶׁעִלִּיהָ. כִּי
יֵינִן אִשְׁמֵן) וְהִקְרִי אִזְּ שֶׁהוּלֵל
רִימָא (ספ.) וְטַעַם (י) כְּדֹהֵמָה
יֵיה שֶׁסָּרֹר צִינִיָּה. וְהִמְדָּה
לְסֹר לְסֹרֹר כְּדִתִּיָּא לְעֵיל
קֶסֶת וּשְׁמִתְמַלֵּאת נִשְׁבְּרָה לְלוֹ
אִזְ שֶׁל מוֹכֵר. מִשּׁוֹ דֵּהֶלֶקֶת
מִן הַדְּבָק דְּדוֹפִי הַכֵּלִי:
יֵיה יִשְׁדֵּה אִזְּ מִקְאֵה: עֲסָ
רִי בִשֵּׁשׁ שְׁמִתָּה בְּחִמָּה עֲסָ
סְלַעִים לֹג בְּסַלֵּעַ: מִדֵּה דִי
כֵּלִי חֲשׂוֹב הַפֶּסֶקֶת רִשׁוֹת וְלִ
מִמּוֹכֵר דְּקִנָּה מוֹכֵר: כִּמָּ
רִימָא לְעֵיל (ספ.) לְחִרְבֵּעַ מִמֶּנִּי
וְהוּא וְאִף עַל גַּב דֵּהִמְדָּה שֶׁ
לִּהְיוֹת מִמֶּנִּי כְּרִשְׁמוֹ לִדְלִיָּה
אִזְן רִשְׁוֹ קִנָּה: הִכִּי הִנֵּה
מִדּוֹת מִמֶּנִּי דְּמִיירִי דְּגִין
יֵיה הִרִי הוּא שֶׁל תְּרוּמָה וְנִי

ממירי כלל. ומתוך רישא מיירי
במדת סרסור ובסרסור עצמו
ה לוקח וה"ה לכליו של לוקח דרשות מו
לש לא היה הוא לשם ואחא לאשמועינן
סרסור עצמו לשם והמדה שלו דחזין ממנו
חלף חלף איזה חסידים ודרשמוס דחזין

וְכִי יָשָׁה עוֹד שְׁלֹשׁ הַלְכוֹת כּו'. כ"ז
אֵל בָּשֶׂם הַרְשָׁצִים צָדֵק פִּנְחָה ע"א
ה' צָרָסִי סָבְרִי"ף כו'. ע"ש וכן

זוא וקני ב"ר מה שעלית. כלומר המזק
כעין נעל וגדר כל שהוא ותהא שאלה
זה שתקנה מה שעליה:
והוקרו והוזלו. ללא דוקא הוקרו והוזלו
אלא שאין דרך לחזור בחנם:

נשברה **לסרסור**. פי' הקונטרס
לפי שהסרסור קנהא
לעצמו וחוזר ומכור בצעל הדין ותימיה
דאס כן אמאי נקט נשברה ושצב
יורקא וזולל דליידי זה רישא הוי
ליה למימר היה סרסור ציניין
והקורו והזולו ופי' ריב"ס היה סרסור
צינייס ומדל לון דרך סרסורים
שמודיד צבכר שומעין לון^א ונשברה
החצית ע"י מדידה נשברה למסרור
וכגון שלא היה מחמת אונס אלא
ע"י שלא נזהר יפה במדידה^א

מ"י כאן תנא דריתנייה רב מדרון.
 רבינו שמואל מגיה דלתנייה
 רב כלומר ששנה לו רב מדות משום
 דקשיא לי היחק יתכן שהיה רבו של רב
 והא בימי רבא הוה כדאמרין ביצמות
 (ג. ד. וס ד"ה דאמר) אמר רבא אמר
 לי רב יצחק בר אבדימי^ט וקשה לר"ת
 דבפ' כל הבשר (חולין דף ק. וס ד"ה
 איבא) אמר איבא תנא דלתנייה לרב כחל
 אחוי ליה לרב יצחק בר אבדימי א"ל
 אני לא שנית לי כחל כל עיקר ולדבריו
 הוה לי לתימר ממנו^י ואמר רבינו תם
 דשני רב יצחק בר אבדימי הוה חד
 בימי רבי וחד בימי רבא כדאמרין
 בפ' בירה (שבת דף מ.) אמר רב יצחק
 בר אבדימי פסע אחת נכנסתי אצל
 רבי לבית המרחץ ואותו היה רבו של
 רב ומיהו הכא אומר רשב"א דעל
 כרחק רב יצחק בר אבדימי הוא
 תלמידו של רב דלי' ס"ד רבו של רב
 (ו) היכי קאמר לר"א הא איממר
 עלה אמר ר' אבהו^י (א"ר יוחנן) והא
 אפי' ר' יוחנן שהיה רבו של רבי אבהו
 היה קורא את רב שהיה תלמידו של
 רב יצחק בר אבדימי רבינו כדאמר'
 בבלו טריפות (חולין דף נד.)

וְהָתָן
 כִּי כְתוּב בַּסְפָּרִים יָשִׁים. כְּלוּמָר לֵךְ
 וְהָתָן מִתָּנִי לְאִשְׁמוּעִין דְּחוּתָא קִרְקַע
 נֹת הַשָּׂאֵר הַמְּחוּבֵּר וְכוּן דְּלִי' הַמְּחוּבֵּר
 הָיָא מִתָּן דְּרִי וְיִיבֵל דְּעֵשֶׂת דְּלִרְעָא
 בְּרָאָה צִינִי: מִתָּנִי' הַמְּחוּבֵּר יִין וְשִׁמְן.
 אַחֲרָא פִּיקוּס דְּהַדְּמִים: עַד שְׁלָא נִתְמַלְּתָא
 כֹּל מִן שְׁלָא נִתְמַלְּתָא הוּא כְּלוּי כִּי מִחוּבֵּר
 וְדִמְפֵּרֶס בְּגַמ' וְדִרְךְ הַסְפָּרִים לְקוּתוֹ
 וְאִם הֵימָּה מִדֵּק שֶׁל אֶחָד מֵהֶן רִאשׁוֹן
 הַסְפָּרִים. הֵטָה עַל דָּהָא אַחֵר שֶׁהִטִּיף
 יִיבֵל דְּכִרְמִיר' בְּגַמ' [ב' צ'] וְיִיבֵל לְהִטִּיף
 טְרוּד הוּא בְּמִכְרֵמוֹ וְלִכְךָ לֹא
 אֵין מִדֵּק דְּלוּקָא הֵיִא. וְיִיבֵל לִיָּה כְּלוּי
 כִּי בְּרָאוּקִימָנָא [פ' יג] לֹהֲיִיל דְּלִיבֵל דֵּהָא
 וְכִיבֵל הוּא. וְאִמְחִי קֵנָה לֹוֹקָה דֵּהָא אִפְּלוּ
 אִיפְּשִׁיטָא וְאִ"כּ תַּפְּשׁוּט מִמִּתָּנִי' דְּכִלוּי
 שֶׁהִשְׁאִילָה לִשְׁנֵיהֶן וְכִדְתֵּנִיא
 שֶׁהִשְׁאִילָה לָהֶם הַמִּדֵּה וְהַסְפָּרִים
 דְּרִיבֵּל לְמַדּוּד בְּמִדְתּוֹ לְהַשְׁמֵר
 לֹוֹקָא מִן הַמְּחוּבֵּר וְמוּכָר לְלוּקָא וּמִשּׁוּם
 יִיבֵל מִן כָּאֵן סָגָא דְּאִפְּשִׁיטָא רַב מִדְּמִי.
 דְּלוּקָא: (ו' וְהָתָן) גְּבִי מְפָרִישׁ טְרוּמָה שֶׁשֶּׁ
 נִתְּנָה לָהֶן וּבְמִתְנִיתֵיהֶן נִמִּי תִּיְהִי שֶׁל לֹוֹקָא:
 מִשּׁוּם

דה של סרסור ובלא סרסור דאין הסרסור מור
אייזיו מודר להכי נשברה החבית נשברה לסרסור
דקה מוכר: **נמדס סרסור**. שהשאיפה לשניים ומתיא' צמ
לאו שליחומיה לסרסור קא עבד לוקא ואע"ג שדרך סרס
ומזינ' ללוקא הלכך נשברה לסרסור דלאקאן ראשון קנה
באין קא ממעט' דמזינ' דר נמדס אומדנ' נמי:

ד"ה אין למדין הלכה כו' עד קל"א ע"ב פשי
שה צד' ווייניא שנת רפ"א ואחריו נגדרו כל ה
י"ה אטו משום דגמר צלבו. ובדק פ"ט ע"ב ד
לא השמטנו גם את הפי' שנדפס בכל הדפוס

קָבַג אַ מײַ פֿ״ז מהל' מלוה
ולוה הל' יב סמג לחזין
קלג טוש״ע יו״ד סי' קעו

סָעִיף ח:
קָד ב מִי' פִּי: מְהֵל
מִמֵּרֶה הִלְכֵה י: מִמֵּרֶה
קָה ג מִי' פִּי: מְהֵל
מִמֵּרֶה הִל' ח וְעִין
בִּשְׁנֵהוּטָה סָמָה עֵשֶׁן
טוֹשׁ"ע חִי"ם פִּי: סָמָה
קו ד מִי' פִּי: מְהֵל
שְׁלֹחַן וְשׁוּפִין הִל' ז
סָמָה ט טוֹשׁ"ע חִי"ם סִי
קָה עֵשֶׁן:
קו ה ו טוֹשׁ"ע חִי"ם סִי
רָלָה סָעִיף ז:
קָה ז מִי' פִּי: מְהֵל
מִמֵּרֶה הִל' ח סָמָה
עֵשֶׁן פִּי: טוֹשׁ"ע חִי"ם סִי
סָעִיף ט:
קָה ח מִי' פִּי: מְהֵל
שְׁלֹחַן הִל' ז סָמָה
טוֹשׁ"ע חִי"ם סִי קָה עֵשֶׁן ז:

רבינו גרשום

[illegible]

וסופם הוליו רעבב מלאכה
 וסופם דע הונרן אל מיט אכאנ
 גער ליה: **פ'ס** יח רפה לו
 שטעטלעך הפשתן קרקע לע
 ששאר שמוקו העשבים וימחו
 וקבועו יח ובהריה הגזה נע
 נע שר ארקה קלופט (ד)
 הפשתן שעליה: **פ'ס** דע שלא
 תפשתא תפשתא דמור למור זכור
 תלחוו יח אבל שמעיה ורבי
 יספה לוקח ברישת לוקח
 ואזי יכיל לחורב יח
 המהובא וזיזי וזיזי סורבין
 שפשתן שפשתן כביה וזיזי
 ומוכר לוקח מוכר וזיזי
 ששאר מודד לו נשברה השטת
 זכור נשברה לטרוסו משה
 המהובא יח מוכר יח ושמן
 הליקט לו המוכר ג' וזיזי
פ'ס יח לחורב שחור יח
 הכלי ואם אחר שתיק לו יח
 הריבנה המדה ששטה
 אותה אל הכולל ומשה
 למשק השור שבתוכה
 נתבקש ששטה אחד אחד
 המצייר חר הוא של מוכר
 והנהניג שטרור הוא אינו
 של חותם ג' **פ'ס** יח לוקח
 וזיזי וזיזי חר הוא של שבת
 עשיה פטור מלהניג
 ג' **פ'ס** יח של שטרור הוא
 ולקחור שבת ארשה דלוקח
 וארשא ארשה דלוקח
 במדת סרוס עסקין
 ישראלית לערן כלל
 ארשא ארש במדת סרוס

אלא בעה"ב וסיפא מיירא
לרב מדות. מתני' דהכא
מאי דת"ר לעיל [פה]. ארבע
למדוד במדמו ולהשתכר בלוקח
מניא נמי לעיל [שם] ואם היתה

צנו ואחר. ותחתיו הכניסו
סיס. ואנחנו ראינו להדפיס
קך אמרו לעהין טומאחן.
ומשנה לא וזה ממקומה.